

BASISDOCUMENT

VAN DE RAAD VAN KERKEN IN NEDERLAND

**VOOR EEN HUMAAN EN
RECHTVAARDIG ASIELBELEID**

Een uitgave van de projectgroep Vluchtelingen van de

RAAD VAN KERKEN IN NEDERLAND

Kon. Wilhelminalaan 5, 3818 HN Amersfoort

VOORWOORD

Voor u ligt het 'Basisdocument van de Raad van Kerken in Nederland voor een humaan en rechtvaardig asielbeleid' waarin de Raad zijn essentiële opvattingen over een humaan en rechtvaardig asielbeleid in tien punten uiteenzet. Deze tekst is tot stand gekomen in nauwe samenwerking met de projectgroep Vluchtelingen die ressorteert onder de Raad van Kerken.

Dit basisdocument is geen praktische handleiding voor mensen die zich voor vluchtelingen willen inzetten maar een tekst waarin de kerkelijke betrokkenheid bij het vluchtelingenvraagstuk tot uitdrukking wordt gebracht en de humanitaire principes worden weergegeven waaraan het Nederlands asielbeleid wordt getoetst. De principes betreffen beleid dat in internationaal (Europees) kader wordt of moet worden ontwikkeld, maar ook binnenlands beleid rond opvang, basisvoorzieningen, detentie, uitzetting, terugkeer en beeldvorming.

Ook in het kader van de gesprekken die de Raad van Kerken regelmatig voert met politieke partijen is dit basisdocument voor de Raad uitgangspunt bij het onderwerp 'vluchtelingen en asielzoekers' dat hierin aan de orde komt.

Het basisdocument is aangeboden aan de landelijke overheid, de volksvertegenwoordiging en politieke partijen en is op brede schaal verspreid binnen de lidkerken, lokale raden van kerken en andere verbanden die al dan niet betrokken zijn bij het werk voor vluchtelingen. De Raad beveelt het basisdocument in de eerste plaats aan voor een grondige bespreking binnen alle geledingen van de lidkerken.

Dit basisdocument is in september 2010 voor de laatste keer geactualiseerd.

H.J. van Hout
voorzitter Raad van Kerken in Nederland

INLEIDING

Kerken in Nederland zijn uit diepe overtuiging betrokken bij de opvang en integratie van vluchtelingen die hier asiel aanvragen. In lokale kerkelijke gemeenschappen trekt men zich het lot van deze mensen aan en toont men een grote praktische inzet. Diverse geledingen binnen de kerken volgen het overheidsbeleid en behoren bij tijd en wijle tot de scherpste critici ervan. Niet dat de kerken op de stoel gaan zitten van politici - zij hebben een eigen verantwoordelijkheid - maar zij zien het als hun taak te waken over het humane karakter van het gevoerde beleid. Deze inzet en deze betrokkenheid van kerken is niet vluchtig, niet ingegeven door de waan van de dag, maar diepgeworteld in hun Bijbelse traditie.

De bijbel bevat principes die belangrijke richtlijnen geven voor het handelen van christenen. 'Vreemdeling' betekent in de loop van de tweeduizend jaar die het Oude Testament beslaat telkens iets anders. Soms betreft het vijandige stammen, soms zijn het mensen die door hun 'anders-zijn' een bedreiging kunnen zijn voor de eigen (joodse) godsdienst en cultuur, soms zijn het weerloze vluchtelingen die op zoek zijn naar veiligheid en bescherming. Ten opzichte van de eerste twee categorieën - die met 'zar' en 'nokri' worden aangeduid - wordt dezelfde afwijzende, angstige en gereserveerde houding bespeurd die eigen is aan alle culturen die geconfronteerd worden met mensen met andere gewoonten. Over de laatste groep vreemdelingen - die met het meer neutrale woord 'ger' wordt omschreven - is de bijbel echter heel duidelijk: voor hen moet de gastvrijheid zo ver mogelijk gaan. In het Nieuwe Testament heeft Christus aan deze zorg voor de 'ger' nog een dimensie toegevoegd: alle mensen zijn geroepen om één gemeenschap te vormen, joden en niet-joden, reinen en onreinen, slaven en vrije burgers, mannen en vrouwen, zij allen zijn welkom aan de tafel des Heren. Het enige dat van de aanzittenden wordt gevraagd, is dat zij elkaars eigenheid respecteren en elkaar niet tot ergernis zijn.

Juist de situatie van deze vreemdelingen staat dicht bij die van vluchtelingen¹ in onze samenleving. Bij het volk van Israël waren zorg en respectvolle behandeling evenmin vanzelfsprekend als in onze dagen. De bijbel gaat hiertegen in en schetst het ideaal van een samenleving, het ideaal van een beschaving die gekenmerkt wordt door mededogen voor wie bescherming en hulp nodig heeft. Hoezeer de situatie door de eeuwen heen ook gewijzigd is, dit ideaal is nog steeds actueel en springlevend. Het leidt de kerken in hun intensieve en veelsoortige betrokkenheid bij en zorg voor vluchtelingen en in het bewaken van een humaan beleid, waartoe de kerken zich heden ten dage eveneens geroepen weten. Gelukkig zijn er velen die dit ideaal met hen delen en is door de internationale gemeenschap het recht van vluchtelingen om asiel te zoeken in humanitaire verdragen vastgelegd. Kerken doen niet alleen een moreel appel, zij kunnen zich ook beroepen op (internationale) verdragen en opkomen voor de strikte naleving daarvan.

De Raad van Kerken is zich er ten volle van bewust dat de Nederlandse samenleving voor een zware taak staat wanneer het gaat om de toelating, opvang en integratie van steeds weer nieuwe vluchtelingen. Niettemin is de Raad ervan overtuigd dat, juist omdat het vluchtelingen betreft, mensen die goede gronden hebben te vrezen voor lijfsbehoud, zij altijd humaan en rechtvaardig moeten worden behandeld. De Raad acht het juist dat de overheid in Nederland grote inspanningen verricht bij hun opvang en integratie en ondersteunt dit beleid ten volle. Het is bekend hoezeer personen en groepen mensen uit de kerken zich inzetten om het draagvlak voor vluchtelingen en migranten in zijn algemeenheid te vergroten en angst voor vreemdelingen tegen te gaan.

Tegelijkertijd voert de Nederlandse overheid een restrictief toelatingsbeleid en staat de asielpcedure onder druk. In het verleden gemaakte fouten hebben geleid tot noodzakelijke aanpassingen in de procedure, maar ook tot soms te sterke aanscherping van regels. Aangezien hierdoor het humane en rechtvaardige karakter van de behandeling van vreemdelingen in gevaar

¹ In dit document wordt de term ‘vluchtelingen’ breed gehanteerd. Wanneer specifiek juridisch onderscheid nodig is tussen ‘asielzoekers’ (zonder status) en ‘vluchtelingen (met status)’ wordt dat expliciet vermeld

komt, meent de Raad dat op dit punt het overheidsbeleid steeds kritisch moet worden gevolgd.

Eerder heeft de Raad van Kerken verscheidene malen oproepen gedaan op te komen voor de belangen van vluchtelingen. Naar het oordeel van de Raad is daarvoor nu opnieuw aanleiding: de regelgeving van de landen binnen de Europese Unie tendeeft naar een steeds verdergaande beperking van hun rechten, het aantal illegalen neemt mede daardoor toe en de etnische tegenstellingen in ons land en elders worden gevaarlijk scherper.

De Raad van Kerken zal zich sterk blijven maken voor een humaan en rechtvaardig asielbeleid, waarbij in aanmerking wordt genomen dat een ontwikkeling plaatsvindt in de richting van verdere Europese harmonisatie. In het vervolg van deze notitie formuleert de Raad tien onderling samenhangende uitgangspunten waaraan het humanitaire karakter van dit asielbeleid zal worden getoetst. De Raad doet een beroep op overheid, volksvertegenwoordiging en politieke partijen deze punten in ernstige overweging te nemen en tot de hunne te maken.

1 GRONDOORZAKEN

Het is noodzakelijk dat een samenhangend mondiaal en Europees beleid tot stand komt dat de grondoorzaken van migratie- en vluchtelingenbewegingen aanpakt door rechtvaardige internationale, politieke en economische verhoudingen in de wereld te bevorderen. Wat de politiek betreft, moet het mandaat van de VN om regionale conflicten te kunnen beheersen, worden uitgebreid en moet de wapenproductie en wapenhandel worden verminderd en beter gecontroleerd.

Daarnaast zijn eerlijke verdeling van welvaart en goede maatschappelijke omstandigheden vereist, waardoor iedereen kan beschikken over de noodzakelijke solide materiële, maatschappelijke en politieke middelen van bestaan. Een dergelijke verdeling is tot stand te brengen door rechtvaardige verhoudingen tussen landen, eerlijke uitgangspunten bij handel, substantiële

ontwikkelingssamenwerking, schuldkwijtschelding, toepassing van eerlijke en stabiele grondstofprijzen en naleving van bestaande internationale arbeidsnormen, zoals vastgelegd in ILO-conventies (afschaffing dwangarbeid, minimumleeftijd, vrije vakvereniging e.d.). Handelsverdragen en ontwikkelingssamenwerking kunnen worden gekoppeld aan adequate handhaving van mensenrechten.

Dit beleid wordt sinds jaar en dag bepleit door de diverse kerkelijke missie- en zendingsorganisaties en werelddiaconale organen, die zich alle voor versterking van het draagvlak van zo'n beleid inzetten. Om de maatschappelijke steun voor eerlijke handelsprijzen - prijzen die de (kleine) producenten een redelijk inkomen garanderen en duurzaamheid nastreven - te bevorderen doen vele kerkelijke groeperingen actief mee aan kritische consumentenactiviteiten, veelal onder de vlag van Fairtrade en de Stichting Max Havelaar.

2 OPVANG IN DE REGIO

Het blijft van groot belang dat het Europese asielbeleid aandacht houdt voor de opvang van vluchtelingen in de regio van herkomst, mits deze opvang onder menswaardige omstandigheden mogelijk is en de lasten niet eenzijdig op de arme regio's drukken. Dit beleid houdt onder meer in:

- krachtige politieke en financiële steun aan landen van opvang buiten Europa;
- vergroting van de steun in Europees verband aan het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR).

Daarnaast zijn afspraken nodig voor de hervestiging van niet-Europese vluchtelingen in Europa op basis van solidariteit met de landen in de regio en een eerlijke verdeling van de verantwoordelijkheid binnen Europa. .

Aandacht voor opvang in de regio mag er niet toe leiden dat Nederland en Europa zich aan hun mensenrechtenverplichtingen onttrekken. Aan mensen op de vlucht die uit eigen beweging in Nederland of elders in Europa asiel

komen zoeken, mag de toegang niet zonder meer ontzegd worden. Een aantal maatregelen is genomen, dat het asielzoekers vrijwel onmogelijk maakt aan de voorwaarden voor het succesvol aanvragen van asiel te voldoen. Maatregelen die het hun onmogelijk maken asiel te vragen zijn onder andere het tegenhouden van migranten voordat ze de Europese grenzen hebben bereikt, terugsturen van asielzoekers naar landen die onvoldoende bescherming bieden, maatregelen zoals onhaalbare visumverplichtingen om inreis van verdragsvluchtelingen te voorkomen, bestraffen van asielzoekers die (veelal noodzakelijkerwijs) met valse documenten komen en beboeting van luchtvaartmaatschappijen. Zulke maatregelen met het oogmerk een succesvolle asielaanvraag onmogelijk te maken mogen niet worden aangewend.

Bovengenoemde punten zijn door de gezamenlijke Europese kerken via hun organisaties, zoals de CCME (Kerkelijke Commissie voor Migranten in Europa) en Caritas-Europa, bij de Europese instanties met regelmaat naar voren gebracht. Voorts bieden kerkelijke hulporganisaties al jarenlang in samenwerking met internationale organisaties als het Rode Kruis, Artsen zonder Grenzen en de UNHCR humanitaire hulp aan vluchtelingen in de diverse regio's in de wereld. Verder ontvangen kerkelijke en andere organisaties steun in landen waar conflicten zijn beëindigd en gewerkt wordt aan verzoening, vrije verkiezingen, gemeenschapsopbouw en het herstellen van schade aan huizen, scholen en wegen. Daarnaast zijn de kerken betrokken bij projecten die vluchtelingen in Nederland mogelijkheden geven zich te ontplooiën en een inkomen te verdienen. Het is de bedoeling dat opleiding en arbeidservaring de vluchtelingen beter toerust om later weer een zelfstandig bestaan op te bouwen, hetzij in een nieuw vaderland, hetzij terug in het land van herkomst.

3 EUROPESE HARMONISATIE

Bij de verdere inhoudelijke harmonisatie van het Europese asielbeleid moet worden toegewerkt naar een ruimhartige interpretatie van de kernbepalingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève. Ook dient volledige democratische controle op de totstandkoming van dit beleid mogelijk te zijn. Uitgangspunt moet zijn dat vluchtelingen onbelemmerde toegang hebben tot de asielprocedure, ongeacht de wijze waarop het ontvangende land is bereikt; het begrip 'veilig (derde) land' mag de toegang tot de procedure niet bij voorbaat afsnijden. Het is van belang dat jaarlijks in het Europese parlement een hoorzitting wordt gehouden over de mensenrechtensituatie in deze 'veilige landen'. Bij de parlementaire toetsing moeten naast de overheid ook niet-gouvernementele organisaties (NGO's) informatie kunnen inbrengen.

Daarnaast houdt een eerlijke en rechtvaardige asielprocedure in dat de vluchteling gebruik kan maken van een onafhankelijke en deskundige tolk en begeleider, deskundige rechtshulpverlening en altijd recht heeft op schriftelijke toelichting bij de afwijzing van het asielverzoek en daartegen bij een rechterlijke instantie in beroep kan gaan. Bij de uitwisseling van gegevens van vluchtelingen tussen de lidstaten van de Europese Unie moet worden gezorgd voor strikte garanties ten aanzien van het gebruik hiervan, zodat hun veiligheid niet in gevaar kan komen.

Van kerkelijke zijde worden deze punten door de CCME (Kerkelijke Commissie voor Migranten in Europa van de Conferentie van Europese Kerken) en de Wereldraad van Kerken krachtig bepleit bij de Europese instellingen.

4 VLUCHTELINGENDEFINITIE

Naar het oordeel van de Raad moet bij de beoordeling van asielaanvragen de definitie van vluchteling volgens het Vluchtelingenverdrag ruimhartig worden toegepast. Tevens moet daarbij artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) in aanmerking worden genomen, opdat niemand wordt uitgezet naar een land waar

foltering, onmenselijke of vernederende behandeling dreigt. (De desbetreffende verdragsteksten zijn aan het einde van dit document vermeld.) Eerstgenoemd verdrag vraagt om een individuele beoordeling, maar sluit in situaties van collectief geweld een groepsbenadering niet uit. Overigens meent de Raad dat ook slachtoffers van collectief geweld en burgeroorlogen bescherming moeten krijgen. Hetzelfde geldt voor slachtoffers van seksueel geweld als onderdeel van structureel militair of politiek geweld.

Vluchtelingen worden nadrukkelijk onderscheiden van migranten. Er zijn zeer uiteenlopende redenen waarom mensen migreren. Daarvoor is een migratiebeleid op zijn plaats dat mede gebaseerd is op de arbeidssituatie en de opvangcapaciteit in het ontvangende land. Maar vooral is nodig dat de oorzaken van deze migratie worden aangepakt (zie punten 1 en 2). In een aparte notitie *Op weg naar toekomst. Een visie van de kerken op migratie* (uitgave Raad van Kerken in Nederland, maart 2003) heeft de Raad zijn visie op migratie uiteengezet.

Op bovenstaande wijze wordt in deze tijd de Bijbelse vreemdeling ('ger') op maximaal haalbare manier gastvrijheid verleend.

5 UITZETTING

Terugzending van afgewezen vluchtelingen naar het land van herkomst is alleen aanvaardbaar als de mensenrechten in dat land gewaarborgd zijn en passende bescherming wordt geboden. Betrokkenen dienen recht te hebben op beroep tegen de uitzettingsbeslissing bij een rechterlijke instantie en tijdens de beroepsprocedure als regel recht te hebben op verblijf in ons land. Daarnaast pleit de Raad ervoor dat asielzoekers die in een van de aanmeldcentra afgewezen zijn te allen tijde bij de rechter in beroep kunnen gaan en tot diens beslissing van (opvang)faciliteiten gebruik kunnen maken. Ook moeten afgewezen vluchtelingen die buiten hun schuld onuitzetbaar blijken te zijn in aanmerking kunnen komen voor legaal verblijf. "Overnameverdragen" met landen van herkomst mogen alleen gesloten worden – en toegepast worden - indien daar de internationale

mensenrechtenverdragen worden geëerbiedigd. Pastores in gevangenissen, in inloophuizen en op de luchthaven Schiphol, vrijwilligers die met hen verbonden zijn en andere kerkelijke of niet-kerkelijke organen komen steeds meer in aanraking met mensen die als onuitzetbaar op straat worden gezet en aan hun lot worden overgelaten. Daar waar mogelijk krijgen deze mensen een tijdelijke opvang en wordt samen met hen bezien welke legale perspectieven in Nederland of elders voor hen bestaan. Het op straat zetten van gezinnen met kinderen of het scheiden van kinderen van hun ouders dient te allen tijde te worden voorkomen.

Daarnaast is het gewenst dat, waar mogelijk bij terugkeer naar het land van herkomst kerkelijke contactpersonen of vertegenwoordigers van andere maatschappelijke organisaties ter plaatse worden ingelicht om hun thuiskomst voor te bereiden en na te gaan of voldoende bescherming geboden wordt. Wanneer naar het oordeel van lokale kerkelijke gemeenschappen de mensen bij uitzetting voor vervolging en/of onmenselijke behandeling te vrezen hebben, wordt in het uiterste geval kerkasiel verleend om te bewerkstelligen dat voor alle partijen een aanvaardbare oplossing wordt gevonden. Zie voor meer achtergrondinformatie de notitie *Overwegingen rond kerkasiel* van de Raad van Kerken in Nederland van maart 1999.

Het is veelal noodzakelijk om de situatie van uitgezette vreemdelingen intensief te volgen en te monitoren in de landen waarheen zij zijn gedwongen zijn teruggekeerd, waar mogelijk via kerkelijke of maatschappelijke organisaties.

6 TERUGKEERPROGRAMMA'S

De Raad vraagt om bij terugzending of vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst betrokkenen zoveel mogelijk begeleiding en hulp bij re-integratie te bieden. Het is wenselijk verdere ervaring op te doen met vrijwillige terugkeerprogramma's, eventueel in combinatie met lokale ontwikkelingsprogramma's.

Diverse kerkelijke organisaties steunen mogelijkheden om vluchtelingen die de wens te kennen hebben gegeven terug te keren om hun land te helpen bij de wederopbouw, de nodige hulp en begeleiding te geven. Ook voor vrijwillig teruggekeerden is het belangrijk hun situatie na terugkeer actief te volgen en te monitoren, mede gelet op de impact voor hen zelf en voor hun omgeving.

7 DETENTIE

De Raad pleit ervoor detentie van vluchtelingen en andere vreemdelingen die geen strafbare feiten hebben gepleegd niet toe te staan. Vreemdelingenbewaring met het oog op uitwijzing mag slechts als uiterste middel worden toegepast en niet langer duren dan strikt noodzakelijk, met duidelijke termijnen en een volwaardige rechtsgang. Het regime in deze vreemdelingenbewaring dient te passen bij de aard van de detentie, nl een administratieve detentie, en geen strafrechtelijke detentie. Dit regime dient dus wezenlijk te verschillen van de strafrechtelijke detentie. Vrijheidsbeperkingen dienen minimaal te zijn. Mogelijkheden tot contact met de buitenwereld dienen maximaal te zijn. (bezoek, telefoon, internet ed)

De ervaringen van pastores en kerkelijke vrijwilligers die vluchtelingen in het grenshospitium en huizen van bewaring bezoeken, en met name berichten over vluchtelingen in politiecellen, wijzen uit dat hier mensen vastzitten die dikwijls geen zicht hebben op hun rechten - zoals wanneer hun detentie dient te eindigen - en onvoldoende rechtsbescherming ontvangen.

8 MINIMALE BASISVOORZIENINGEN

De Raad dringt er met klem op aan dat mensen zonder verblijfsvergunning toegang houden tot minimale door de overheid verstrekte basisvoorzieningen. Hierbij wordt met name bedoeld op medisch noodzakelijke zorg en op onderwijs voor kinderen. Een overheidsbeleid waarbij deze mensen zouden worden uitgesloten van alle voorzieningen is inhumain: het maakt deze toch al kwetsbare groep vatbaar voor chantage en uitbuiting en leidt tot riskante huisvestings- en gezondheidssituaties. Daarbij wakkert het maatschappelijke tegenstellingen aan en voedt het de vreemdelingenhaat, terwijl de ervaring leert dat het beoogde doel, het vertrek van deze mensen, niet wordt bereikt.

Vanuit de verantwoordelijkheid die kerkelijke organisaties ten aanzien van de zwakken en rechtelozen in de samenleving voelen, is er op uitgebreide schaal bijstand verleend aan (bijna) uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder verblijfsvergunning. Ook wordt hulp geboden wanneer zij in een slechte gezondheid verkeren. Voor alle betrokkenen wordt getracht een aanvaardbare oplossing te vinden, dat wil zeggen een menswaardig bestaan hier of elders in de wereld. Organisaties als de Stichting INLIA en enkele grootstedelijke diaconieën zijn op dit gebied werkzaam. Hun ervaringen onderstrepen de noodzaak dat mensen zonder verblijfsvergunning toegang houden tot materiële basisvoorzieningen om hun menswaardigheid te waarborgen.

9 OPVANG

Tijdige en adequate opvang van vluchtelingen blijft van centrale betekenis voor de Nederlandse samenleving en voor de betrokkenen zelf. Daarbij is nodig dat steeds voor voldoende opvangcapaciteit wordt gezorgd. Naar het oordeel van de Raad is de overheid voor de opvang verantwoordelijk zolang de asielprocedure van de vluchteling loopt; deze verantwoordelijkheid loopt daarna door indien de vluchteling een verblijfstitel krijgt. Zodra mogelijk zal aan integratie in de samenleving moeten worden gewerkt. Bijzondere aandacht verdienen daarbij de vluchtelingenvrouwen, voor wie de sociale en

culturele omslag dubbel ingrijpend is. Speciale zorg moet worden gegeven aan ongebegeide minderjarige vluchtelingen, kinderen, en andere kwetsbare groepen.

Zoals in onze gehele samenleving zijn er ook binnen de kerken gevoelens van desoriëntatie en onzekerheid ten aanzien van vluchtelingen. Tegelijk is het hoopvol dat velen zich inspannen voor de opvang en begeleiding in hun woonplaats. Aan het werk van de landelijke vereniging VluchtelingenWerk leveren duizenden mensen uit verschillende kerkgenootschappen hun bijdrage, hetzij als actief lid in een plaatselijke werkgroep, hetzij met handen spandiensten op het gebied van begeleiding, taallessen, inzamelen van kinder- of winterkleding, interculturele ontmoetingsavonden, oppas, burenhulp enz. Ook bieden geloofsgemeenschappen gastvrijheid tijdens vieringen en worden geloofsgenoten uit andere landen bezocht. Een bijzondere vorm van opvang is het asiel zoals dit door kerkelijke gemeenten en religieuze gemeenschappen in uiterste noodsituaties aan met uitzetting bedreigde mensen is verleend, waarbij vaak zeer intense relaties worden opgebouwd.

10 BEELDVORMING

De Raad wil krachtig bepleiten dat allen die bij het asielbeleid betrokken zijn in de publieke en politieke discussie een reëel beeld schetsen van de mondiale context van het vluchtelingenvraagstuk en van de redenen waarom vluchtelingen hun toevlucht in Europa zoeken. Het is immers van groot belang dat vreemdelingenhaat wordt tegengegaan en de opvangbereidheid ten aanzien van vluchtelingen wordt vergroot.

Politici en beleidsmakers dienen een negatieve stemmingmakerij ten aanzien van vluchtelingen te voorkomen, onder meer door kritisch te letten op het eigen taalgebruik en door zich te baseren op correcte gegevens. Het is nodig dat de afweershouding ten aanzien van vluchtelingen wordt omgebogen in een positieve benadering, waarbij de redenen van menen om te vluchten op de voorgrond worden gesteld. Bovendien zijn er vele

voorbeelden van voormalige vluchtelingen die belangrijke bijdragen leveren aan de Nederlandse samenleving.

Persoonlijke ontmoetingen tussen vluchtelingen en mensen uit de kerken dragen ertoe bij dat negatieve stereotypen in de beeldvorming worden doorbroken. De vrees voor de aanwezigheid van vreemdelingen en vluchtelingen, die ook bij kerkleden leeft, moet serieus worden genomen en tot onderwerp van gesprek gemaakt. In voorlichtings- en bewustwordingsmateriaal moet de hulp aan vluchtelingen in de context worden geplaatst van de ongelijke verdeling van de welvaart in onze wereld, het probleem van een ontbrekend perspectief op een menswaardig bestaan en de voortgaande schending van mensenrechten.

SLOT

Voor kerken en christenen is het partij kiezen voor vluchtelingen een fundamentele zaak. In hen herkennen wij het beeld van God, door hen worden wij herinnerd aan onze plicht naast hen te staan, hun lijden te delen en hun toekomst tegen alle bedreigingen in veilig te stellen. Zo dragen wij bij aan een humane en rechtvaardige samenleving.

VERDRAGSTEKSTEN (zie 4 Vluchtelingendefinitie)

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, Genève, 1951:

Art. 1. A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als 'vluchteling' elke persoon ...

sub 2. die ... uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren ...

Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), Rome, 1950:

Art. 3. Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Art. 8, recht op familieleden

Art. 22 rechten van vluchtelingenkinderen

Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Artikel 18 Asielrecht

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

Artikel 19 Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waar in een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Artikel 3 lid 1

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Artikel 27 recht op minimale levensstandaard voor alle kinderen

Voor meer informatie over en publicaties van de Raad van Kerken: zie www.raadvankerken.nl.

secretariaat:

Koningin Wilhelminalaan 5, 3818 HN Amersfoort

033 4633844

rvk@raadvankerken.nl